

Drama na Hrádku

Konec politické nudy

Po čtyři desetiletí jsme si zvykli na to, že politika je vlastně samá nuda - a čím je ta politika místnější, tím je nudnější. Kdesi se cosi rozhodne, poslanci vše "odsouhlasí" (ono slovo hovoří samo), vše běží jako na drátku, nic se naděje, nic se nemění. Všichni drží hubu a krok, aby náhodou neměli nějaké problémy...

Ovšem ty časy jsou už pryč. Mohli jsme se o tom přesvědčit při úterním plenárním zasedání Městského národního výboru v Litoměřicích ve velké síle Kulturního střediska Hrádku. Šel byl do poslaneckého místa zaplněná. Atmosféra plně očekávaná. Na programu je kooptace poslanců po odstoupení či odvolání 26 komunistů, doplnovací volba Rady MěNV a konečně volba starosty - nového předsedy MěNV.

Kandidátní listiny byly již předem pečlivě přepraveny během jednání tzv. rozhodujících politických sil okresu u "Kulatého stolu". Přesto se už předem po městě proslýchalo, že

nic nebude tak jednoduché, jak to vypadá. Se čtvrthodnovým zpožděním nastoupili na předsebnícká místa na podlumi pánové Smetana, Bárta, Adamec, Pol, Šesták, Kubec a další, kteří seděli v řadě za nimi, takže na ně téměř nebylo vidět. Jednání mohlo začít.

Zahájil jej pan Kubec, který ve svém projevu konstatoval závažnost situace a seznámil přítomné s programem. Dále byla ustavena volební a návrhová komise. Pak přišly na pořad interpelace. Ač jich nebylo mnoho, jejich tématická škála byla značně široká. Sahala od problémů všedního života občanů až po vyjádření nespokojenosti pana Ježka s tím, že byl odvolán z místa poslance.

Po interpelacích poslanců vystoupili zástupci jednotlivých skupin od Kulatého stolu, aby postupně zapakovali jeden po druhém. Že na kandidátce předložené poslancům se všichni shodli po náročných a komplikovaných jednáních u "Kulatého stolu", a že všem poslancům doporučují volit ty, o jejichž kandidatuře bylo rozhodnuto. Téměř všichni tyto pečlivě doporučení volbu aklamaci, tedy veřejným zdivřením ruky. Proti tomu se ve svém nespokojivým vystoupení postavil jménem volební komise pan Duchyně. Sdílel přítomným, že volební komise po hlasování dospěla k závěru, že doporučuje plénu MěNV provést kooptace nových poslanců tajným hlasováním.

Následovala diskuse, v ní zaujal zejména příspěvek pana Ivo Novíka z Technických služeb města, jenž vyjádřil jménem svým i svých spolupracovníků nespokojenost s některými praktickými místními politickými životy. Příspěvek otiskujeme na jiném místě v plném znění. Na závěr vystoupil pan Řeř, který opět doporučil volbu navržených poslanců aklamací. Hlasovní poslanců o způsobu volby rozhodlo, že volba proběhne tajným hlasováním.

Byly rozdány hlasovací listky zahrnující seznam všech kandidátů - poslanci mají skrtnout ty, se kterými neshodli. Předseda jíci oznámil, že urna je ve vedlejší místnosti a vyhlásil přestávku v jednání na dobu volby.

Výsledky hlasování

Přestávka skončila a Ing. Duchyně předstoupil před shromážděné a výsledkem hlasování. Konstatoval, že hlasování se zúčastnilo všech 82 přítomných poslanců. Ke zvolení bylo třeba získat nadpoloviční většinu z celkového počtu 99 poslanců, tedy alespoň 50 hlasů.

Zvolení byli všichni navržení kandidáti - až na jednoho MDr. Radomír Novák získal pouze 42 hlasů a poslancem MěNV se tedy nestal. Z nově zvolených poslanců dostal nejmenší hlasů Ivan Vilím - stávajícím poslancům asi bylo jasné, že toto není člověk, jež by vše jen tak odkýval. Ostatní noví poslanci dostali mezi jednasedmdesáti a dvaaosmdesáti hlasy. Pak noví poslanci složili Ústavou předepsaný slib.

Dále proběhla volba tajemníka MěNV a nových členů Rady. Do funkce tajemníka byl zvolen nový poslanec pan Lubomír Stefan. Dalšími členy Rady MěNV se stali pánové Václav Sadlil,

Jaroslav Mařák, Jaroslav Prokop, Jiří Schof, Ing. Karel Fogl. Všichni byli zvoleni aklamací a bez jakýchkoli problémů.

Nebyl volen předseda MěNV, protože "Kulatý" stůl na toto místo kandidoval pouze MDr. Nováka, ten však nebyl kooptován ani do poslaneckého pléna. Jak posléze zdůraznil předseda ONV Pol, nový kandidát na starostu bude vybrán opět u "Kulatého" stolu a to tak, aby mohl být plénum zvolen do 31. března, kdy končí platnost příslušného ústavního zákona.

Jednání MěNV se svým průběhem stalo výzvou všem občanům k aktivitě ve věcech obce. Je konec času, kdy marná byla veškerá snážen. Je na nás všech, jak dopadne zápas o nové časy v našem městě.

(J.W.)

Sejdeme se před Sechezou

V sobotu 10. března proběhlo demonstrace proti zněním ústavního zákonu o federaci. Demonstrace se zúčastnili občané z Litoměřic, Teranína, Lovonice a přílehlých obcí. V sobotu v 15 hodin se všichni sejdeme před branami závodu, abychom vyjádřili svou vůli po zdravotním životním prostředí v naší zemi. SOHA je největším znečišťovatelem vzduchu v blízkém okolí Litoměřic.

(J.W.)

SJEZD

Sjezd sociálních demokratů

Jednou z nezanedbatelných politických cílů našeho okresu je OS. sociálně demokratická strana. Podmínky pro svou činnost má stále o mnoho horší než za bývalého režimu existující politické formace, ale i přes tento zjevný handicap se snaží být rovnocenným partnerem dalším nově vzniklým iniciativám, či po případech jednat v rozhodujících otázkách se všemi pozitivně smýšlejícími spoluočany.

Okresnímu sjezdu předcházela řada důležitých jednání a koordináčních porad výkonného výboru. Spolupráce s krajským a republikovým výborem je spolu s aktivním přistoupením stávajících členů zárukou odpovědné práce a morálního opodstatnění požadavků přednesených poslanců v orgánech lidové správy.

Sjezd proběhne v sobotu 10.3.90 v sále okresní odborové rady Lenina 15. Začátek jednání je stanoven na 9,00 hod. V programu je zpráva o činnosti, hospodaření, volby do okresního vedení strany a mimo jiné bude dán prostor i otázkám a diskusím zájmových. Zváni jsou všichni členové OSSD, příznivci strany a další zájemci a zájemkyně z řad občanů. Strana se neuzavírá ani před mládeží. Sekce mladých pracuje i při sjezdovém výboru.

(J.V.)

Mrtvola na náměstí?

Litoměřická revoluce se již dostala do fáze, kdy se má, že politická organizace, která se dopuntila tolika zločinů a zvrátav, nebude proslulá KSČ, je dnes již politickou mrtvolou. V Litoměřicích je tomu však možná úplně jinak. KSČ je více pomalu ale jistě vylučována z obrovské budovy vedle pošty, v níž až dosud sídlila. Národní výbor oznámil, že hledá vhodný prostor pro umístění několika jejích kanceláří, jež údajně nezbytně potřebují.

Jako však bylo naše překvapení, když jsme se dozvěděli, že kanceláře této politické mrtvoly mají být umístěny v samém historickém a společenském centru Litoměřic, na Mírovém náměstí. Bývalo odjakáiva dobrým zvykem, že mrtvoly byly pohřbívány za hřbitovoch kdesi za městem, či alespoň na jeho okraji. Je zajímavé, že ostatní politické strany mají své místnosti zastrčené vždy v nějaké uličce mouněho významu - mají-li vůbec jaké prostory. Jen KSČ, se svou minulostí plnou zločinů by měla mít stále privilegované místo. Bylo by zajímavé zjistit, kdo je za tuto novou dislokaci OV KSČ zodpovědný. Nedivil bych se, kdyby o tom rozhodl nějaký z členů strany, kteří stále ještě zastávají funkce ve správě našeho města.

Aby má kritika nemohla být nazvána nekonstruktivní, dovoluji si navrhnout, aby se tato zprostanovaná partaja odebrala tam, kam patří a neotravovala vzduch v centru našeho města. Pokud by nebyly k dispozici jiné vhodné prostory mimo centrum, dovoluji si nabídnout náš byt v ohavném paneláku na sídlišti Střed - i když si myslím, že by jim ještě více služelo nějaké místo poblíž mouněského hřbitova. Ať mrtví pohřbívají své mrtvé.

(J.W.)

Plénum poslanců

Je docela škoda, že se 21. mimořádného zasedání poslanců MěstNV Litoměřice, jehož hlavním úkolem byla rekonstrukce pléna a rady, tedy volby, nezúčastnil prezident V. Havel. Načerpal by zde látku pro svůj projev v Hodoníně při oslavách 140. výročí narození TGM. Jádrem prezidentské vystoupení byl totiž problém odvahy stát si na svém proti mínění veřejnosti. Postavení jedince proti mase. V. Havel exkursoval do knihy J. Kenedyho "Profily odvahy" přibližoval osobnost T. G. Masaryka a jeho nepragmatický postoj, kdy měl odvahu hájit pravdu a své svědomí proti celé veřejnosti, byť by mu to mělo srazit ambice, kariéru nebo krk. (Podvrhy Rukopisů, Hilsneriáda...)

Jakou to má souvislost s plenárním zasedáním MěstNV? Odvahu vystoupit, odvahu užít si ostudu si dodal poslanec Ježek, ačkoli si tím podřezával větev. Není rozhodující, zda měl pravdu nebo ne, zda forma jeho vystoupení byla trapná či hodná sympatií. Důležité je to, že své svědomí chtěl obhájit, i kdyby stál sám proti všem. Odvahu prosadit svůj názor, profilovat se takovým jakým je, prokázal i kandidát na starostu pan MVDr. Novák. Bylo sympatické, když řekl, že by jej neotřelo, kdyby dostal absolutně plný počet hlasů, že svou kůži nesl na trh i přesto, že se dalo dle vnějších projevů pléna tušit, že mu příliš nefardí. Asi proto, že se zdál některým usazeninám nebespečný. Paradox je tedy to, že byl nevolen ne proto, že by nebyl znám, jak se říkalo, ale proto, že se nechtěl veřejnosti přodsát a tedy znám byl. Tzn. jak v dobrém, tak špatném pohledu. Lidé se barví, nevyraší, jeř niko nezná, dostanou hlasy všohy, protože nikomu nevdá. A tak to bylo celých 42 let. Kdo nariškoval své renomé, kdo mládl, kdo se ochovával do poslední řady, ten si ani nenadálal nepřátel. Ale byl obousměrně neškodný a mohl v klidu prosedět v po-

dobných orgánech všechna volební období. Poslankyně Federashrom, za okres Litoměřice Sachetová, dokud mlčela, nikomu nevdala. Jen se ovšem chtěla blýsknout v TV, užila si s ostudy takový kabát, který patrně brzo upotřebí, neboť se nad její osobou začal stahovat mračna ztráty důvěry. Sebrala odvahu zachránit své labilní postavení reklamou na mražené hranolky v rozpravě o volebním zákonu, čímž pobouřila veřejnost i své voliče. Dialektika nás učila, že řada věcí se dá definovat spíše svým opakem, či negací. A paní poslankyně Sachetová se takto definovala,

Fánubohu za to zaplať. Ale to vše je právě demokracie. Chceme-li, aby obec a stát k něčemu vypadaly, nesmíme se stydět riskovat svůj vlastní omyl. Mít odvahu se projevit. Třeba černě, aspoň se osvejme to světlé. A světlé pak může to temné vystřídat. Budeme-li ale všichni šedí, mžská a budeme-li se chtít všichni vést a nikdo tlačit, pak se ton vúz nikam nepohne. Bez odvahy postavít se třeba proti všem, troufám si říci, bez odvahy být třeba sám špatným vzorem, aby bylo sřejmé kudy se, budeme zase jen stádo, které se pože sa píšťalkou nějakého chytráckého šikulky. Budeme-li si však všichni říkat: "Ať jsem bit, jen když se peru", nemělo by se stát, aby toto plénum, bylo zase hamlivě nazývané plénum pos anůl.
7. března 90 Ivan Vilím

PROHLÁŠENÍ OF TSM

DISKUSNÍ PŘÍSPĚVEK IVO NOVÁKA NA PLENÁRNÍM ZASEDÁNÍ MĚNV 6.3.1990

Všichni jsme si uvědomili energické upozornění pana prezidenta v jeho projevu 25. února 1990 na Staroměstském náměstí v Praze a při jeho projevu v Kongresu ve Spojených státech, že zásadou svobody, nezávislosti a cestu k demokracii budeme chránit a bude-li třeba i tvrdě bránit. V obou případech bylo toto prohlášení přijato s bouřlivými ovacemi a našim bezvýhradným souhlasem.

Domníváme se, že součástí obrany svobody, nezávislosti a cesty k demokracii je dnes pozorný pohled na lidi starých struktur moci, kteří nás chtějí a mají vést po revoluci - ano, víme, slovo revoluce s tím jaksi není v souladu.

Co máme na mysli? I v našem okrese probíhala a probíhá řádná výměna funkcionářů a poslanců národních výborů. Takto upravené orgány budou řídit náš život do podzimních voleb. Přesto nemůžeme přejít mlčením skutečnost, že se v ojedinělých případech podařilo, dle našeho soudu, lidem ne-

hodným získat buď nová nebo udržet si své stará místa a funkce. V tomto smyslu sledujeme rovněž s určitým znepokojením jejich vzájemnou koordinaci. Ne, nealžujeme trůnu růst.

Víme to jen z našeho velmi blízkého a dlouhodobého postavení při národních výborech v Litoměřicích lépe než jiní, kdo je kdo, nebo lépe kdo byl a jak.

Víme o velmi těsných konkrétních stycích a vazbách některých lidí na bývalé orgány StB a dosti i o rozsahu jejich činnosti.

Jsou známa jejich stanoviska k období let 1968-69 i k takzvanému pouštění a krizového období. Jsou to stanoviska jim bytostně vlastní, za kterými stojí 21 roků.

Známe jejich ortodoxní komunistické názory, které nám jako rúaní lektorů iniciativně vtlučkali do hlavy. Ovšem dnes - dnes chtějí pít jinou páno. Tato však a jejich ústní samozřejmě falešná a my máme dobrý sluch i paměť.

Víme totiž, že lidem není vlastní být oddáni určitým myšlenkám a ideologiím téměř zcela a to po dlouhou dobu v plné a dobré víře a obratem několika dní věřit, hlásat a být oddán myšlenkám a ideám zcela opačným. U morálních a slušných lidí totiž po deziluzích nastává období deprese, nového hledání, které mnohdy mohou vést jen k loajalitě k novému. To také očekáváme. Co však nečekáme a nepřejeme si a to s veškerým důrazem, je to, aby staří protařonisté minulosti si oqobovali právo na možnost vést nás znovu opačným směrem, dle nízké zřejmé opět k světlým zítřkům.

Žádáme tyto lidi, jejichž další a nikoliv běžnou vlastností je psychická hroší kůže, aby si uvědomili, kolik je svědků jejich dřívějších postojů nebo činů a vyvodili z toho vědomí nutný závěr, jakým je odchod od řízení věci veřejných do společenského ústraní a historického přítmí.

Historici spí?

Myelím, že ku 140 výročí narození T. G. Masaryka by se měl vrátit název školy "Masarykova škola" u Jirákových sadů na budovu, kde dnes je umístěno Jungmannovo gymnázium a název Jungmannova gymnázia by se měl vrátit na původní místo, tak, jak to bylo v letech 00 si pamatují 1945-1950, kde se vždy říkalo "Na Masaryčce". Můžou nám na toto téma litoměřičtí historici odpovědět?

Oestmír Novák

VRAŤME ZEMĚ PŘÍRODNÍ PODSTATU

"Pec, pronásludující běžného majáno, nezmlčuje k místu, kde se maje poroučejně nachází, ale k místu, v němž ho doufá dohnat. Pos je tedy prognostické zvíře." Karel Čech: Stihací křivka

V sobotu odpoledne se na prostranství před lovoslekovou chemičkou sejdou demonstrující občané. Budou protestovat proti průmyslovému gigantu, který otravuje náš kraj, bez státních dotací se nedokáže uživit a přesto odmění svou činnost ukončit. Ne proto, že by ohon se neobešli bez jeho výrobků, ale proto, že zaměstnává tisíce našich spoluobčanů, kterým platí za zničené zdraví. Ostatním asplati nic. Přijde to levněji než odmlčovače či nezvádné výrobní programy. Obr vydechuje svůj barevný dým a žije poklidně na úkor budoucnosti. Ví, že břímě dluhu padne na huda oslé společnosti.

Chceme-li ulovit zajíce, musíme odstavit chemičku a zaměřit k informační společnosti. Ja to jediná cesta, jak dosáhnout vyspělé země, možná i jediná cesta, jak přežít. S jistotou víme, že vyhledávaným zbožím v informační společnosti budou informace, vzduch, voda a potraviny - vše pokud možno nezávadné.

Pro náš okrec se nabízí kompenzační řešení:

1. Zásadně omezit a změnit výrobní program chemičky, orientovat se na malotonažní kvalifikovanou chemii, kapalná hnojiva a jiné potřeby pro zeměděl-

ství. Tím vyčistíme vzduch, výroba se stane smysluplnou a rentabilní. Ušude pracovních míst.

2. Využít přírodnosti našeho kraje k pěstování ovoce a zeleniny jednou možná biologicky nezávadné. Pro takovou činnost jsou na Litoměřicku zajisté lepší podmínky než v Krkonoších. Racionálně uvažující lidé budou naše produkty rádi kupovat, lze je také úspěšně vyvážet, vzniknou nové pracovní příležitosti.

Hospodářská politika vlády podporuje decentralizaci. Kejon v průmyslu, ale i v zemědělství. Nevidím důvod, proč by náš okres nemohl být v budoucnosti opět Zahradou Čech, kde pracuje zemědělská malovýroba. Široká škála drobné meoanizace zvýší její produktivitu a kulturu práce.

Vraťme našemu městu jeho krásu, vraťme Zahradě Čech její přírodní kvalitu. Budeme žít v souladu s přírodou, budeme spokojenější, budeme zdraví.

Když článek je alternativním návrhem budoucnosti občanů tohoto města, zaměstnanou chemičky, konšelů i ředitelů. Můžete o něm přemýšlet, můžete ho také odmítnout. Můžete říkat, že to nejde, že do takové práce se nikomu nechce, že nejsou podmínky. Odpovím Vám. Důležité je to, co je potřebné, ne to, co je možné. Důležité je však, dokud existuje možnost alternativní volby.
Ing. Ondřej Chládek

Gymnázium pod stan

Jedním z neléčených boláků 40leté choroby zvané totalita je školství. Jacísi Hejdiš, Kahudová, Hrbková, Hendryš a Juliš se jej pokoušeli pouze rozdrapat špinavými nehy rozličných reform, vosněs nostravitelných, jakoby chtěly zůstat věrný odkazu jejich prvotního strůjce, resp. jeho jménu. Zdeněk Hejdiš slce již dávno naslouchá hudbě někde v souhvězdí Lyry, ale bolák dodnes mokuje a vůbec se nehojí. Léčba musí být zásadní, ale třpělivá a systematická. Začíná se tedy znova, od Adama. Ovšem ani zde není zaručeno, že nový ministr školství, Jsa pučen biblickou zkušeností, bude mít chuť nově se zakousnout do jablka poznání, zda se nezapleknou prvotního hříchů. Přesto od tohoto stromu pochází návrh na znovuzřízení osmiiletých gymnázií, který je ve stádu vážných úvah a rozprav -božích, dábolekových i archandělských. Je třeba žítit nadějí, že tentokrát nepůjde pouze o zavedení staronové stupnice od první až po oktávu, že nepoběží jen o jalové přejmenování třídy, ale že se zároveň kvalitativně změní obsah a ton všech solmizačních slabik této školy, zkrátka, že se v tomto nově pojatém gymnáziu bude zplvat podle zcela jiných not než dosud. Věřme tedy, že hlavní myšlenkou této, doufáme, poslední a zároveň první stravitelné reformy bude pozvednutí význam středního školství a středoškolského vzdělání a tím úroveň vzdělanosti vůbec. Ke komplexnímu zvýšení kvality výuky na gymnáziu vedle odborné a mravní fundovanosti pedagogů, smysluplných osnov a jedlých učebnic patří i materiální vybavení a kapacitní možnosti školy. Jaký je současný stav napanchnosti litoměřického gymnázia, je téměř každému občanu města známo. Za nelze útroby buchny nahukovat do nekonečna, že jsou do polodní kója výukové sprovazněny už všechny půdní a ekletní prostory, že dvě třídy musí hledat azyl v jiných školách, v i už také kdekol. Jenomže už ne tak kdekol se tímto katastrofálním stavem zabývá. A nastánil-li kapacita budovy čtyřem ročníkům, osm ročníků by na dvoje gymnázia znamenalo celé stanové městčko. Přitom řešení se zdí být při ruce a byl se jedná o operaci, nemusela by být zdaleka tak bolestivá, jak to při chirurgických zákrocích bývá. Zdá se, že by mohla proběhnout klidně a bez komplikací, a nemuselo by se ani dít pod narkózou přírodnin ale při plném vědomí školního roku, snad jen

za lokálního zmrazení vášní. Ale budíž. Škola není holubník, má pevný konec a začátek školního roku, proč tedy prázdňin nevyužít. Stájně se s novou koncepcí gymnázií počítá nejdříve od září. Tím ale nechci říci, že záležitost nespěchá. Jako z nebe spadlé se nabízí přímo elegantní řešení. V bezprostřední blízkosti gymnázia stojí S.ZS, jež v obličejí vypadá jako mladší sestra budovy gymnázia. Jsou od sebe odděleny pouze zahradou a tak, kdyby to bylo potřeba, mohly by se tyto dvě odločené sestry spojit (když už byly pohromadě coby jedenáctiletka). A aby to bylo gymnázium vskutku klasické, spojovací koridor by mohla tvořit platanová alej či arkádová galerie, kde by se o přestávce procházeli studenti, v jedné ruce Aristotela a v druhé chleba se skvarčovým sádlem a vedli by rozpravu o nekonečnu. Vlastně by tak vznikla nová peripatetická škola.

Přítom samotné umístění S.ZS je z funkčního hlediska poněkud nešťastné, neboť nikdo z dětí nebydlí v parku a tak sem stále frekvencovanějšími ulicemi docházejí prvníáci z periferiálních sídlišť. Mta bene hustota základních škol v této čtvrti (B.Němcová, Sovova, Plonýrská) je až zbytečným luxusem, takže problém dalekého docházení se dotýká značného množství školáků. Bylo by z hlediska bezpečnosti jen užitečné proudům dětí, směřujícími ráno do centra a odpoledne ven, odlehčit. Že se nejedná o to nalázt novou budovu pro všech osm ročníků stávající ZS, je snad zřejmé. Že při realizaci osmiiletého gymnázia půjde pouze o to rozptýlit někam pět ročníků, přičemž dvě třídy gymnázia momentálně kočující by po sobě též nějaké prostory zanechaly, (tedy k reptýlení by zbyly už jen čtyři ročníky) se zdá být zřejmé také a nemusím to zde s důhledem vypočítávat. Ještě by se našla nějaká učitelka aritmetiky, která by mns nachytala na švestkách. Toto vše je jen lalčkový námet pro kompetentní orgány, resp. hlav oběma ale též rodiče, který má zájem na tom, aby město povýšilo princip středního školství na úroveň, která mu náleží. Skutečnost, že gymnázium o toto řešení žádalo již mnohokrát, je dostatečně známá. Dokonce je známo i to, že na jejich otevřený dopis v této záležitosti odpověděl Průboj pouze zveřejněním odmitacího dopisu S.ZS, aniž by přírodní otevřený do-

pis otevřel, resp. zveřejnil, což je nelogický novinářský úlet hranlící s dezinformací, jenž se dá vysvětlit pouze totalní paralyzou redakce a nebo revolucí proběhla v redakčních šuplících. Nadpsat článek "Odpověď na otevřený dopis", který zůstal nepublikován, se může stát pouze v chaosu revoluce, kdy se neví, kdo právě je a kdo bude šéfredaktorem, kdy není jasné, které všechny dokumenty kompromitují redakci a mají se spálit nebo ponechat pro případné ex post zasluby o nastolený dnešek. Zdrůžďící vsuvku o nekorektním postupu Průboje zde uvádím mimo jiné proto, abych zdůvodnil, proč se tímto problémem zabývá TAK. Chceme, aby veřejnost k tomuto konfliktu nežůstala hluchá a aby se zahájilo seriózní jednání, které by hroty konfliktu změnilo v podané ruce, jež by se dohodly na rozumném řešení. Všude se uřezávají čipy a rohy stolu. Je doba zaklácování. Mladí látkou je samet, barvou kulantnosti. Svo- leje kulantní stůl za účasti zástupců gymnázia S.ZS, obou SPS, ONV, KNV, města a OF, který by supoval krále Salamauna v tomto sporu a rozhodl, či dít. Jsou, či a komu je prostorů více třeba. Kdyby se snad zdálo, že obě budovy budou pro jedno gymnázium nevyužité, pak by stálo za to vzít do úvahy, zda by při gymnáziu nemohla vzniknout třeba jazyková škola vybavená audiovizuálními učebnicemi, která může též chybět. A že nám znalost cizích jazyků chybí všem a že je nutné je ovládat, nemusím zdůrazňovat, bylo by to jako dolévat vrchovatý půllitr plzenského Prazdrojem.

Každé okresní město má-li být kulturní, vzdělávací a správní metropolí, by mělo mít pořádnou střední školu, tím spíše, když se jedná o město historicky cenné s kulturně-duchovní tradicí. To, že litoměřičtí chytli průmysl, je možná dobře. Tím ovšem, bohužel, zde také chybí průmyslovka. Nodostatek průmyslových profesí však kůhltě nahrazují vojáci -tohněl, buchák a esopieci. Tím ehl pouze říci, že se město spíše objde bez kasáren a věznic, než bez gymnázia. Hnech tím říci, že by se nějaká škola měla nastěhovat do věznic či do kasáren. (Ažkolí nápad, přeměnit veitství dílnice na školu už byl také ventilován a že by jedna z hudoz kasáren pod radobýlani - ta nejbližší městu - mohla sloužit škole pro děti bydlící na Chelně. Středu a sídlišti v ulicích Ptoselecké, Hejdukové, Vladimírské aj. by při tomlečních snížení vojnaka nemuselo být záležitost až tak úpná ve hvězdech, zvložně je-li snaha hvězdy odsranovat a má-li armáda chuť pro město a jeho děti něco udělat. Stá- člo by posunout kanárský plot.)

Ač jsme tedy vojenské město, potřebujeme lékaře, učitele, historiky, právníky, lingvisty, ekonomy, kněze, architekty, urbanisty, skolology, umělce ale i novináře -aby např. tulo nemuseli psát amatéři - tedy odborníky humanitně vzdělané, k čemž kvalitní gymnázium je předpokladem. Ne vždy se z vysokých škol absolventi do města vrátí, ale přesto je zde reálná pravděpodobnost, že se najdou takoví, kteří se ne nechají vykořenit a svému rodišti rádi vrátí to, co si od něj v mládí půjčili. Ale nejde jen o absolventy VŠ. Vždyt pozvedne-li se úroveň středního školství, vzroste i význam a vřha středoškolského vzdělání a i takto vzdělaných lidí může město pro obecné blaho použít. Navrštíli důstojnost a vřhu gymnázia, odůvěrnit gymnaziální vzdělání, znamená vrátit ducha i městu. Radu mlet proslavila právy jejich gymnázia (Pelhřimov, Písek, Litomyšl...). Nejen svými majálesy, tably a študáckou recesí, ale i tím, že to byla gymnázia, jež byla lítní slavných postav našich dějin, vždy a umění. Chťojme, aby i litoměřické gymnázium J. J. bylo Inkubátorem slavných rodáků, aby mělo do dálky se rozléhající zvuk, aby bylo chloubov města, aby občan mohl být na své město právě skřep gymnázium hrdy. Aby třeba platilo, že absolvent našeho gymnázia má tláto už i jisté doporučení k přijímacím zkouškám na VŠ, nebo v konkursu do zaměstnání apod. (Vy máte gymnázium v Litoměřicích? Ano. Tak to nám stačí. Berem.)

Ivan Vilím

A JEDE SE DÁL...

Proud z druhého března 1990 přinesl informaci o sněmu OF dne 27.2.1990 v litoměřicích, kde zazněla nejedna zásadní a správná myšlenka, která však nenacházila všude porozumění. To platí o zákonech a zejména o lidech, kteří je mají aplikovat v denní praxi, neboť jak to vypadá, vše zůstalo při starém a tak i ty nové, dlouho očekávané zákony se budou dodržovat ve střem duchu - "malému" velký trest, "velkému" malý trest, jak se sluší na "pokleslou justici"...

Naděštil to s tím bouráním starých struktur tady u nás "na venkově" není tak divoké, jako tam "nahorě" a při troše šikovnosti se leckde podaří jenom vyměnit židle tak, aby ze starých vedoucích byli "zkušební poradci" a z jejich žáků "noví vedoucí". Vždyt ti bývalí vedoucí pracovníci si musí uchovat svůj čistý štít stůj co stůj, aby nevyplavalo na povrch, že zákony pod jejich vedením platily jenom pro někoho a neplatily především pro jejich dobré kamarády, zasloužilé a vyvolené nomenklaturní pracovníky apod.

Není práce nutná, aby do funkcí nových vedoucích pracovníků justice a zejména prokuratury byli dosazováni neupjatní a nekompromisní lidé, kteří měli stejný metram, když jde o dodržování zákonů, které přece mají platit pro všechny stejně. Nemohou přece zapomenout na své kamarády, spolužáky a bývalé zasloužilé funkcionáře a vést je k odpovědnosti za jejich

"hříčky", vždyt přece něžná revoluce nám dala naději, že věznic je již nebudou potřeba. Mnohé by přitom mohlo vplout mezi lidi. Jsou rozhodnuti nahlížet na zákony i nadále jako na nástroje své nekontrolované moci. Vyčkávají pobliží svých ztracených a ztroučených křesel, zda se nehodou nevrátí jejich zlaté, totalitní časy. A to by bylo zlé. Se svým metrem "kuzďómu jinak" jsou stále připraveni. Všichni slušní lidé si musí uvědomit, že takové "dodrčování" zákonů je největším nebezpečím pro každého, kdo nemá kamarádky, kteří pomohou a jsou vůbec máli na to, aby je mašinérie politiky, prokuratury a soudů spolkla, aniž by po nich štekli pes.

Je to smutné a pro mnohé čtenáře jistě šokující, ale tato slova nebyla ukradena ze scénáře nějakého filmu o ltašce či jiné mafii. My mine "naši mafii" a můžeme na ni být právem hrdí, protože s tou zahraniční si ta naše v nicem nezádá. Jsme povinní udělat vše pro to, aby na odpovědných a mocí nadaných místech nezůstali sedět lidé, kteří jsou zvyklí mřít každého jinak podle okolností jeho odpovědnosti a kteří si mnou ruce a s úsměvem na rtech si říkají: "A jede se dál..." A nezapomínejme pro budoucno, že mají řadu věrných žáků a odchovan-

vanců. (A.S.)

ZAPOMNĚL

Dne 1.3.1990 se po 16,00 hod. před budovou bývalého OV KSČ v ulici Na Vašech sešlo shromáždění občanů s Litoměřic, které chtěli komunistům sdělat, že je nejvyšší čas, aby se odstěhovali. Na shromáždění vystoupil i ředitel OKSS Ing. Kejkra a v projevu vysvětlil veškeré klady a výhody, které se spojením obou budov získají - ekonomické i ekologické. Nás, zaměstnanec, účastník na tomto shromáždění udivilo, o jakou drzou odvahou se hlásí k němu, a čem nemá nejmenší podíl. O tom svědčí i jeho výrok "o nás bez nás" v Právoji a pol. únoru, kde se zminuje, že i sám se o přidělení budovy dozvěděl a tisku.

My, velká část zaměstnanců OKSS, a její iniciativy vyšel požadavek o přidělení budov OV KSČ, jsme tak učinili bez jeho vědomí a bez odkladů v závěru listopadových dnů a předali místnímu KC OF jako první šedatelé. Při podpisování akci se někteří z vedoucích pracovníků závěru podpisu stranili o výhled, že si troufáme. Nyní se však ptáme, a kdo si troufá nyní přivlastňovat si podíl na věci za druhé.

Zpomínám, že nastala jiná doba s jinými podmínkami, a že má kolem sebe čestné a poctivé lidi, kteří své názory netají a neskrývají. Proto proti takovému vystoupení ředitele protestujeme. Pokud na svém vystoupení odkázal polezok, tak jen proto, že pronesl libivá slova lidem sluhou. Ale kdo je jím, tak ví, že je to v rozporu se skutečností, jak jsme ho znali s minulostí.

6 podpisů zaměstnanců OSS Litoměřice

Vážení přátelé

Se zájmem sleduji činnost zdejšího OF i činnost Vaší, prostřednictvím Vašeho TAKU. Je spousta věcí, se kterými nesouhlasím, ale ve více těch, které jednoznačně schvaluji. Velmi mě zaujaly články pana Wünsch. Sám na sobě jsem poznal jejich péči. 4 roky strávené pod jejich ochranou mi dostatečně stačily k tomu, abych si jejich práci nepřestal nikdy "vážít". Rok a půl na jednom pokojičku s Dr. Jarkou Šabatou, gen. Prchlíkem či Arnoštem Prozákem mě dostatečně přesvědčilo o nutnosti a účelnosti jejich práce. Doufám, že bych polemizoval s článkem a jeho obsahem, který Vás TAK zveřejnil 2. března.

Povedlo se nám krásná revoluce, o které jsme nejen snili a pro kterou jsme lecos udělali a ještě uděláme. Říkáme to revoluci "sametová". Proč jí tedy špinit špinou, jakou StB představuje. Navrhují jedno jedině. Uže zbytku všechny příslušníky StB propustit z bezpečnostních složek. Nehledat větší či menší vlnky. Vinni jsou všichni. Všichni pracovali v jedné organizaci a výsledky jejich práce na kterémkoliv úseku této organizace sloužily jednomu cíli.

Navrhují OF i Vašemu TAKU, aby si zajistil přístup k seznamům členů této organizace a za použití všech zákonných prostředků jste se Vy i my všichni zasadili o jejich propuštění. Tito lidé nemají co nejmenší právo pracovat v bezpečnostních složkách a snad dokonce i střežit výsledky naší revoluce. A abychom dosáhli tohoto cíle, máme dnes již dostatek prostředků. O tom jsem přesvědčen!

Děkuji Vám za pochopení a věřím, že jste pochopili ať mi jde. My nejsme on! Nebudeme je zavírat, fyzicky likvidovat, ale naučme je pracovat a žít mezi slušnými lidmi. Srděčně Vás přátelé zdravím. Přejí Vaší práci zdar a jsem Josef Záhora

Je brzké pondělní ráno 03,10 hod. Doba, kdy lidé spí či brzo budou vstávat do práce.

A přesto je v naší republice mnoho lidí, kteří nespl. Dělnici na nočních provozech. Noční společnost města Fray a jiných davových center a ... třeba mladí na internetech. Kouř ... což se nesmí... diskutují... to se snad po sametové revoluci smí.

Naše Středisko duchovní péče o mládež je známější, než jsme si mysleli. To dokázal dopis, který přišel ve středních počtách. Přišel nám toxikoman, lidé ze sexuálního menšiny "normální" mládež. Ten střední dopis byl od studenta Umělecko-průmyslové školy se středním zaměřením v Železném Brodě. Jeho otázky směřovaly ke slovu Důh.

Odeslali jsme mu ještě ten den naši literaturu. I pošta excelovala. Ve čtvrtek již materiály byly na místě a vyvolaly diskuse. Diskutovalo se i v pátek ve škole a v sobotu u nás, když nás chlapci navštívili.

Chvilími jsem se potil, jak odpovědět. Atalstické školství mimo duchovní povýžlivy rozsvětlilo zhoubný mrk Boží neexistence. Shodli jsme se v mnohém. Že Boha nemusíme nalézt jen skrze Krista. Boha vidím všude kolem sebe, v dokonalém stvoření. Kde vidíme umírajícího Krista? V mnohém, ve stromech, z nichž zůstaly větve holé jako kostry umřelce, ve zdevastovaném světě kolem nás. A hlavně ve společnosti konzumentů, která kolem sebe s absurdní nesmyslností kodifikovala jakési mravní a morální normy, které měly ovlivnit " lidské svědomí". Tato společnost zahýbala páté lidské přirozenosti do prapodivných kreatur, které se bojí samy sebe, svého vlastního Já, své identity, své přirozenosti.

Shodli jsme se tam, jak perfektní je Dalaj-Lama. Kolik může dát pozitivní sovětský spolevatel Ajtmotv i přes to, že je sovětský řád se stočila na mnohá a diskutovalo se... No pravdě o všem. Na přetřes padlo, že těžko by bylo národu bez prezidenta ková a jak těžké to bude mít jeho nástupce, pokud se nějaký vůbec nelze, aby mu sahali naspch k poněkům.

Hovor se stočil i na Občanské fórum. Nastalo trapné mlčení. Co říct?

"Po stůlce se Internet změnil na stejný burzák jako dřívě. Vychovatelé dřívě komunističtí, dnes forstičtí, se stihli přeorbitkovat. Studentský Akvanach je stále jen navybojovaným snem a co nás mrzí nejvíce...?"

To co je nejvíce mrzí, byla vina čtyřicetileté dobrovolné povinnosti, preferované diktátem pseudokomunistů. Krzelo je, že staré

pořádky se vedou dál, jen s jiným "kulturním zaměřením". Na přednášku o T.G.M., který má výročí, se všichni těšili a šli by na ni i osmutněli a přestali důvěřovat. Přednáška byla stejně povinná a stejně stupidní jako oslavy února 1948, které doposud znal.

Odjžděli pozdě večer. Nabíli jsem je možnostmi tiskovin, za něž bych si šel ještě v říjnu 1989 sednout do zářiči s mřížemi a čtli jsem kus dobře prožitého a Bohem požehnaného dne.

Měl jsem radost, že ti mladší kamarádi o světě a Bohu přemýšlí s otevřeným srdcem. Jen vina povinnosti za 40 let, padnuvší na oslavu T.G.M. mě trápí. Demokracie je právo na osobní názor. Nemím rád kazatele, co vylezou k ambonu a tlačí vám do hlavy dopmata. O těch se nedá diskutovat, ani proti nim protestovat. Tak se chovali oni, do nedávné doby všemocní "komunisté", tak se chovala StB i člen sekty Světla Jhových, který nis nyní v pítek pocítil svou hodinovou inkviziční vžitací a zapomněl se představit. V jedru chvilí jsem uvažoval, zda přede mnou sedí věřící mladík či automat na kázání. Bylo mi z něho smutno. Smahem odsoudil naši starost o rizikové skupiny a sexuální menšiny do pekelné Geheny.

Tříf mne i přístup vychovatelů, co špiní demokracii povinností jen ve vzoru "jiné filozofické alternativy", ale vlastně stále po starém. A tak jsme se v sobotu shodli s chlapci ze Železného Brodu na tom, že demokracii a věru v Bohu mládež nikdo nenaučí direktivními "Váž, že to tak je, ale naučuj o tom!" Ale svobodným informacemi, v nichž lze říci "Váž, že to tak mohlo být, najdi si však k tomu svůj názor." A myslím, že ve svobodném vztahu k Bohu, filozofii, politice i životě platí totéž. Přáti bych si, aby se na Internetech nemuselo diskutovat tajně na koupacích a koupacích. Aby se mládež opravdu mohla rozvíjet ke svobodě názoru a ne, abychom o té svobodě zas jen psali v občanských pro... či jiných ústředních orgán, který... doufám, že už nikdy nehuda....

Jaroslav Irmakus Yokan

Vzpomínka

V této době vzpomínám na T.G. Masaryka a jeho životní dílo. Nikde jsem se v denním tisku nedočti o jeho synovi Janu Masarykovi, ministru zahraničních věcí a jeho údajném spáchání sebevraždy.

Podle svých pamětí nám tenkrát komunistický režim servíroval totiž, že Jan Masaryk opáchal sebevraždou vykořením a okna. Pamatuji se na výroky mezi občany v té době a tzv. fámy, že Jan Masaryk byl údajně zastřelen Zorinom na letišti a převezen k jeho sídlu, kde byla inscenovaná sebevražda. Tyto domněnky nebo fámy vznikly v této době nad tím, že měl být zastřelen do spánku a na místě prstřelu byla umístěna ráže na zakrytí. Dále, že v novinách byla obličtóna fotografie, kde byl Masaryk po své smrti fotografován při zavřeném okně, ze kterého měl vyskočit.

Nevim, co je na tom pravdy, snad by nás a hlavně mladší generaci znovu měli informovat nezkompromitovaní historici.

Čestmír Novák

Informační servis

vydává TAK, NEZÁVISLÉ NAKLADATELSTVÍ Mírové nám. č.p.17, Litoměřice PSČ 412 01, telefon 3553 Registrováno Ministerstvem kultury ČR registr. zn. MK ČR 5157 Šéfredaktor Jan Wünsch PÍŠEME PRO VÁS - PÍŠTE PRO NÁS Náklady na vydání jednoho výtisku činí 1 Kčs. Děkujeme. Číslo konta: 3536845-478

vydává TAK, NEZÁVISLÉ NAKLADATELSTVÍ Mírové nám. č.p.17, Litoměřice PSČ 412 01, telefon 3553 Registrováno Ministerstvem kultury ČR registr. zn. MK ČR 5157 Šéfredaktor Jan Wünsch PÍŠEME PRO VÁS - PÍŠTE PRO NÁS Náklady na vydání jednoho výtisku činí 1 Kčs. Děkujeme. Číslo konta: 3536845-478